

Улазак Христов у Јерусалим - Цвети

Улазак Христов у Јерусалим - Цвети (грч: Η Είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα), покретни празник који се слави сутрадан по васкрсењу Лазаревом, тј. Лазаревој суботи (Врбица), шесте недеље Великог поста и недељу дана пред Васкрс.

Установљен у Јерусалиму крајем IV века за успомену на последњи, царски и свечани улазак Господа Исуса Христа у свети град Јерусалим, јашући на магарету, шест дана пре Пасхе (Мт 21,1-10; Јн 12,12-18). Том приликом народ Га је дочекао као Цара, простирући своје хаљине и гранчице дрвећа, носећи у рукама палмове гранчице.

Тога дана је Исус Христос, праћен својим ученицима и мноштвом народа, кренуо из села Витиније у Јерусалим. Дошавши до села Витфага, у подножју Маслинске горе, рече двојици ученика: "Идите у село које је пред вама, и одмах ћете наћи магарицу привезану и магаре с њом; одрешите је и доведите, И ако вам ко год шта рекне, кажите: требају Господу! - и одмах ће их дати". Ученици урадише како им је Христос заповедио, и кад доведоше магаре, Он га узјаха и на њему крете у Јерусалим.

Глас да долази Спаситељ, онај што је васкрсао Лазара, брзо се раширио и мноштво народа Му се придружило. Једни су га сусретали с палминим гранчицама у руци, друти су бацали своје хаљине на пут куда ће проћи, трећи су резали гранчице од дрвета и бацали на пут. Када Исус Христос изиђе на Маслинску гору, они који га пратише повикаше: "Осана Сину Давидовом! Благословен који иде у име Господње, цар Израилјев!" Али Исус је целим путем био жалостан, и кад силазаше низ гору, он баци поглед на Јерусалим у долини, заплака се и рече: "О, Јерусалиме! Кад би ти знао, особито у овај дан, шта је за срећу твоју; али је сад сакривено од твојих очију. Јер ће доћи дани да ће те опколити непријатељи твоји са свих страна, и разбиће тебе и децу твоју и

неће оставити у теби камен на камену за то што ниси познао време у које си похођен".

Све се то дешавало пред празник Пасхе, па се у Јерусалиму беше сакупило света из многих крајева. Угледавши Исусов улазак у Јерусалим, многи се запиташе: "Ко је то?", а из гомиле народа одговорише: "Исус, пророк из Назарета Галилејског". Потом Христос уђе у храм, где су били кљасте и сакати, смилова се на њих и све их исцели. Међу народом и децом завлада велико одушевљење, те му клицаху: "Осана, Сину Давидовом, Цару Израилском!" Слушајући то, приђоше Му неки фарисеји, па му рекоше: "Чујеш ли то што ови говоре?", нашта им он одговори: "Зар нисте никада читали: из уста мале деце и одојчади, начинио си себи хвалу". Целог дана је Исус Христос држао проповеди у храму, а увече се са својим ученицима вратио у Витинију.

Канон за овај празник написао је Косма Мелод - Јерусалимљанин (средином VIII века). Овај канон сматра се најлепшим каноном овог врсног песника. Догађај Христовог уласка у Јерусалим, на икони се представља како Христос јаше на магарету, а прате Га ученици, док народ простире своје хаљине и баца гранчице на пут.

ШЕСТА НЕДЕЉА ПОСТА – ЦВЕТНА СВ. ТЕОФАН ЗАТВОРНИК

Много је народа изашло на дочек Господу који је свечано, као цар, улазио у Јерусалим. Ко тада није клицао: Осана Сину Давидовом! Но, прошло је само четири дана и тај исти народ је тим истим језицима викао: „Распни, распни га!“ Какав чудан обрт! Но, зашто се чудити? Зар не чинимо и ми исто када, по примању Светих Тајни Тела и Крви Господње, одмах по изласку из цркве све заборављамо – и своју побожност и Божију милост према нама, предајући се, као и раније, делима самоугађања, најпре малим, а затим и великим. Може бити да још не прође ни четири дана, а ми сами у себи распињемо Господа, премда и не вичемо другима: „Распни га!“ И све то Господ види и трпи! Слава дуготрпељивости Твојој, Господе!